

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΟΣΕ

(Συνείσχει έκ του προηγούμενου)
 Ναι, θ' άποικοῦσα τὴν ελευθερία μου, μὰ τί νὰ τὴν ἔκανα μὰ τέτοια ελευθερία, ἔχοντας τὴς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος νὰ μὲ κυνηγοῦν ;
 Τὸ φάντασμα τοῦ ἀνδρὸς ποῦ ἐγκατέλειψα καὶ ποῦ πέθανε ἐξ αἰτίας μου θὰ μὲ κατεδίωκε παντοῦ !
 Πῶς θὰ μπορούσα νὰ εὐτυχίσω ὑπὸ τοιούτας περιστάσεις ;

(Ἄπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβάς)
 (Τὸ βράδυ)

Μετὰ τὸ μεσημέρι ντύθηκα νὰ βγῶ λίγο ἔξω. Εἶχα μεγάλη ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσω ἄπ' ὅλες αὐτὲς τὴς συγκινήσεις. Ὅταν πῆγα στὸν Ἐρνέστο τὸν χαιρετήσα μὲ κῦταξε παραξένα καθὼς μούδινε τὸ χεῖρ τοῦ.

— Θὰ βγῆς ἔξω ; μὲ ρώτησε.
 Κατὰλαρα στὸ κύτταγμα τοῦ αὐτοῦ ὅλη τὴ ζήλεια τοῦ προδομένου συζύγου, ὅλη τὴν ζήλεια τοῦ ἀρρώστου. Δὲν ἤθελε νὰ βγῶ ἔξω. Ὑποψιάζοταν οἱ πηγαιῖνα νὰ δῶ τὸν Ζάκ.
 Ἄνεγκάσθηκα νὰ τοῦ πῶ ἕνα ψέμα κ' ἔβγαυ.
 Ὅταν βρέθηκα στὸ δρόμο ἕνα μεγάλο βάρος ἔφυγε ἀπ' τὴν καρδιά μου. Ἐβρεξα στὴς κομήσεις καὶ τῆς εἶπα ὅλα ὅσα μου συνέβησαν ἀπ' τὸ πρωτὶ, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά της καὶ κλαίγοντας...

Βρήκα τὴν κόρημα στὸ μεγάλο της. Εὐχαριστήθηκε πολὺ ποῦ πῆγα νὰ τὴν δῶ. Μ' ἔπρησε στὸ μικρὸ της σαλονάκι, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ καθήσαμε πλάι-πλάι σ' ἕνα ντιβάνι.
 Ἡ πρῆτη της κομβέττα ἦταν νὰ μοῦ πῆ πῶς μ' εὕρισκε πολὺ ἀλλογενῆ.

— Θεέ μου, Λιάνα, μὲ εἶπε, εἶσαι τομορεά χλωμὴ, ἀγοσπῆτὴ μου !... Γιατί ; Ἄν πηγαίνας εἶσαι θ' ἀρρωστίσης...
 — Ἄν ἤξερες τί ὑποφέρω, τῆς ἀπάντησα.
 — Τὸ φαντάζομαι.
 — Ὅχι, ἀγαπητὴ μου, δὲν φαντάζομαι τίποτε Ἡ ζωὴ μου κατῆχεται πειὰ μαρτυροῦμαι. Ὁ Ἐρνέστος μοὶ μιλᾷ διαρκῶς γιὰ τὸ μέλλον. Δὲν θέλει νὰ φύγω πειὰ ἀπὸ κοντά του. Πιστεύει πὸς θὰ γίνῃ καλὸ κ' ὄναροπολεῖ μὲ ζήλ... μὲ ζῆλ μαζὶ μου, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ γῆ, πειὸ δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ζήσομα ποτέ...

— Ναι, καταλαβαίνω πὸς αὐτὸ σὲ στενοχωρεῖ. Μὰ εἶνε ἀρρωστος. Ἐτσι εἶνε εἰ ἀρρωστος. Δίνε τοῦ εἰπίδες...
 — Ἐλπίδες ; Ἐκαμα κἀντι περισσότερο, Θεέ μου, τοῦ δρικίσθηκα νὰ μὴ φύγω πειὰ ἀπὸ κοντά του !
 — Τὸ ἔκαμας αὐτὸ ;
 — Ναι, τὸ ἔκαμα.
 — Κι' ὁ Ζάκ ;
 — Δὲν ἔξω, δὲν μπορούσα νὰ σκεφθῶ λογικὰ τὴν στιγμή ἀκείνη.
 — Φτωχὴ μου Λιάνα, σὲ καταλαβαίνω !... Ἄν ἤξερες ὅμας πόσο ὑποφέρει ὁ κούλένος ὁ Ζάκ ; Ἄν τὸ εἰδόντας αὐτὸ θὰ πέθαινε !...
 — Ἀκουεῖς μὲ, ἀγαπητὴ μου Δὲν σοῦ νὰ εἶπα ὅλα. Ἄναγκάσθηκα νὰ δώσω τὸν ὄρομο αὐτό. Κατόντι κλειστήκα στὴν κἀμαρὰ μου κ' ἄρχισα νὰ κλαίω. Ἐξάφνα ἐμπῆκε καὶ ἤρθε κοντά μου ὁ γιατροῦ τοῦ Ἐρνέστου. Ἦρθε νὰ μοῦ ἀναγγίλῃ πὸς ὁ Ἐρνέστος θὰ πεθάνῃ !...
 — Θὰ πεθάνῃ !...
 — Ναι, ἡ ἐπιστῆμη τὸν ἔχει καταδικάσει. Δὲν ὑπάρχει πειὰ καμμὶ ἐλπίς γιὰ τὴ ζωὴ του. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ παρακάλεσε ὁ γιατροῦ νὰ μὴ τοῦ ἀρνοσθαιμ εἶπασα. Δὲν τοῦ γλυκάνω μὲ ὑποσχέσεις τις τελευταίας ἡμέρες τῆς ζωῆς του.
 — Κατῆρνη μου Λιάνα !...
 — Ναι, εἶμαι πολὺ δυστοχησμένη. Ὁ Ἐρνέστος δὲν ὀποψιάζεταν τίποτε. Εἶνε ββαίος πὸς θὰ γίνῃ καλὰ.
 — Κι' ἂν γίνῃ ; Πολλὰς φορὰς ἡ ἐπιστῆμη πέφτει ἔξω.
 — Δὲν ἔξω. Ὁ γιατροῦ μοῦ εἶπε ορητὰ πὸς καμμὶ ἐλπίς δὲν ὑπάρχει πειὰ. Μολαταῦτα ὁ Ἐρνέστος εἶνε ἴσυχος. Προηγούμενος περὶνάσθη νὰ τὸν χαιρετήσω γιὰ νὰ βγῶ ἔξω, τὸν εἶδα νὰ κασοψιάζῃ. Δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά μου. Ζηλεύει, ναι ζηλεύει, ὅμας ζηλεύουν οἱ ἀρρωστος...
 — Φτωχὴ μου φίλη !... Πόσο θὰ ὑπο-

φέρης !...
 — Ὑποφέρω πολὺ, ὑποφέρω ὄμο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Σκέπτομαι τὸν θάνατο τοῦ Ἐρνέστου καὶ τρέμω !... Σκέπτομαι τὸν Ζάκ καὶ κλαίω, κλαίω σάν μισὸ παιδί. Εἶμαι πειὰ ἔξω ντυμένη... Εἶμαι ἀρρωστική !...
 Δὲν εἶχαμε πειὰ τί νὰ ποῦμε. Ἡ κόρημα ἦταν συγκινημένη. Εἶχαμε ἄκουσπίος ἡ μὴ στὴν ἀγωνία τῆς ἀλλῆς καὶ αἰσπεύσαμε...
 Σὰ λίγο ἤρθε ὁ Ζάκ. Πόσο ἦταν κ' αὐτὸς ἀλλαγμένος. Τα τελευταία περὶστατικά τὸν εἶχαν ταλαιπωρήσει, τὸν εἶχαν θανατώσει. Κόθῃσε κοντά μου χωρὶς νὰ μιλήσῃ, κρατώντας τὸ χεῖρ μου.
 — Ζάκ, τοῦ εἶπα σὲ κἀνὸ νὰ ὑποφέρεις !
 Σήκωσε τὸ κεφάλι του, μ' ἐκτύπηξε γλυκὰ καὶ ποναρένα καὶ μὲ ἀποκοίτησε :
 — Ὅχι, Λιάνα...
 — Γιατί δὲν μοῦ μιλάς ;
 — Δὲν ἔξω τί ἔχω... Μὴ μὲ παρεξηγῆς...
 — Εἶσαι ἀρρωστος ; Ζάκ ;
 — Ὁ, ὄχι... Καλύτερα ἴσομα ἀρρωστος ! Καλύτερα νὰ πέθαινα !
 — Μὴ τὸ λῆς αὐτὸ φίλε μου.
 — Ναι, Λιάνα, καλύτερα νὰ πέθαινα. Ἐνῶ τώρα, τώρα βασιζομαι φρικτὰ...
 — Ἀμφιβάλεις γιὰ τὴν ἀγάπη μου ;
 — Ὅχι... ὄχι δὲν εἶν' αὐτό.
 — Φοβάσαι γιὰ τὸ μέλλον ! Κι' ὄμας σοῦ τὸ εἶπα. Ὁ φτωχὸς Ἐρνέστος θὰ πεθάνῃ.
 — Ναι, τὸ ἔξω, θὰ πεθάνῃ. Ἴσως ὄμας νὰ εὐτυχέστερος ἀπὸ μᾶς φερόντας ἀπ' τὸν κόσμο αὐτό.
 — Ναι, Ζάκ, ἔχεις δίκιο. Καμμὶ φορὰ ὁ θάνατος εἶνε μὴ λύσει.
 — Μὴ λύσει...
 — Ἐλπίζε ὄμας, φίλε μου. Κάμα ὑπομονή.
 — Νὸ κάμα ὑπομονή !... Κ' ἡ ἀγωνία ποῦ μὲ σκοτάνει ; Ὡ ἂν ἤξερες Λιάνα, τί μοῦ συμβαίνει τις τελευταίας αὐτὲς ἡμέρες. Ἀόριστο τρέμο μὲ κυνηγοῦν παντοῦ. Ἐνας φρικτὸς φόβος μὲ θανατώνει ! Κάμα μοῦ λέει πὸς τὸ μέλλον θάναθ ἄλλοθ, ἀπαίσιου...
 — Μὴ λῆς τέτοια λόγια Ζάκ. Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος.
 — Κι' ὄμας Λιάνα, πολλὰς φορὰς ἡ προαισθήσις βγαίνον ἀλλήνη. Ἐχα χάσει τὴν ἡσυχία μου, Λιάνα, ἔχα χάσει τὸν ὄρομο μου...
 — Φωχέ μου φίλε !...
 — Ἡ κόρημα εἶχε σκῦψὲ τὸ κεφάλι της καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε.
 — Ὁ Ζάκ ἀκούμπησε στὸν ὄμο μου καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του σφιγγοντας τὸ χεῖρ μου μέσα στὸ δικά του.

Ἐξάφνα εἶδαμε τὴν καμαριέρα τῆς κομήσις νὰ μπαίνη τρομαγμένη.
 Κατυλάβαμα ἀμέσως οἱ κἀτι ἐγκατο σερβαίνας.
 Ἡ καρδιά μου χτύπησε ἀπέτομα.
 — Τί τρέχει ; ρώτησε ἡ κόρημα, χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ θάρρος της.
 — Κυρία, εἶπε ἡ καμαριέρα, ζητοῦν τὴν κ. Λιάνα. Εἶνε κἀποιος κἀνὸ καί...
 — Λέγε, τελείωσε τί σερβαίνας ;
 — Ἦρθε κἀποιος καὶ ζητάει τὴν κ. Λιάνα. Πρέπει νὰ γυρῶσι ἀμέσως στὸ σπίτι, μοῦ εἶπε. Ὁ κ. Ἐρνέστος δὲν εἶνε καλὰ !
 Ἀνατῆδησα ἐπάνω ἐντρομο. Πριν προφθάσω ὄμας νὰ πῶ ἡ νὰ κάμα τίποτε ἡ κόρημα εἶπε στὴν καμαριέρα.
 — Εἰδοποιέσε τὸν θεωροῦ νὰ στείλῃ τὸν ἀνθρωπομον αὐτὸν ἐκἀνὸ, ἀμέσως.
 Κατόντι γυρῶντας σὲ μένα μοῦ εἶπε :
 — Μὴν ἀνησυχίς, ἀγαπητὴ μου. Θὰ μάθοματε τί συμβαίνει. Ὑστερα ἀπὸ λίγα δευτερολέπτα μπῆκε στὸ σαλόνι ἕνας νέος ἐντελὸς ἀγωνιστος σ' ὄλομας μας.
 Ἐχαιρέτησε μ' εὐγένεια καὶ μᾶς εἶπε πὸς εἶνε ὁ βοηθὸς τοῦ γιατροῦ τοῦ Ἐρνέστου. Κατόντι γυρῶντας πρὸς τὸ μέρος μου μοῦ εἶπε :
 — Κυρία Σοβάς μὲ συγχαρεῖτε ποῦ σὰς ἐνοχλῶ. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Μ' ἔστειλε ὁ γιατροῦ τοῦ συζύγου σας νὰ σὰς εἰδοποιήσω νὰ ῥθῆτε σπῆτι τὸ γρηγορῶτερο.
 Θέλησα νὰ τὸν ρωτήσω τί συμβαίνει μὰ ἡ γλώσσα μου εἶχε δεθεῖ. Ἡ κόρημα τὸ ἀνελάθηθαι καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει.
 (Ἀκολουθεῖ)

